

Η Κυρία Θεοτόκος, η Γοργοεπήκοος και το Μοναστήρι της στη Μάνδρα (Χρυσούλα Χατζηγιαννιού, Φιλόλογος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Μια μέρα πού πήγαν οι τέσσερις μοναχές στο Καπανδρίτι, ήρθε μαζί τους και μια κυρία, γνωστή, και μόλις είδε την καταπράσι-νη πεδιάδα με τα πλατάνια και τα πολλά νερά, είπε:

- Δεν είναι αυτό το μέρος πού θα κτισθεί το Μοναστήρι. Εγώ, το είδα στο όνειρό μου. Θα κτισθεί πάνω σε οροσειρά.

Γέλασαν εκείνες και της είπαν:

Δεν πιστεύουμε στα όνειρα. Άλλωστε, ο τόπος είναι σχεδόν αγορασμένος, αφού έχουμε δώσει και προκαταβολή....

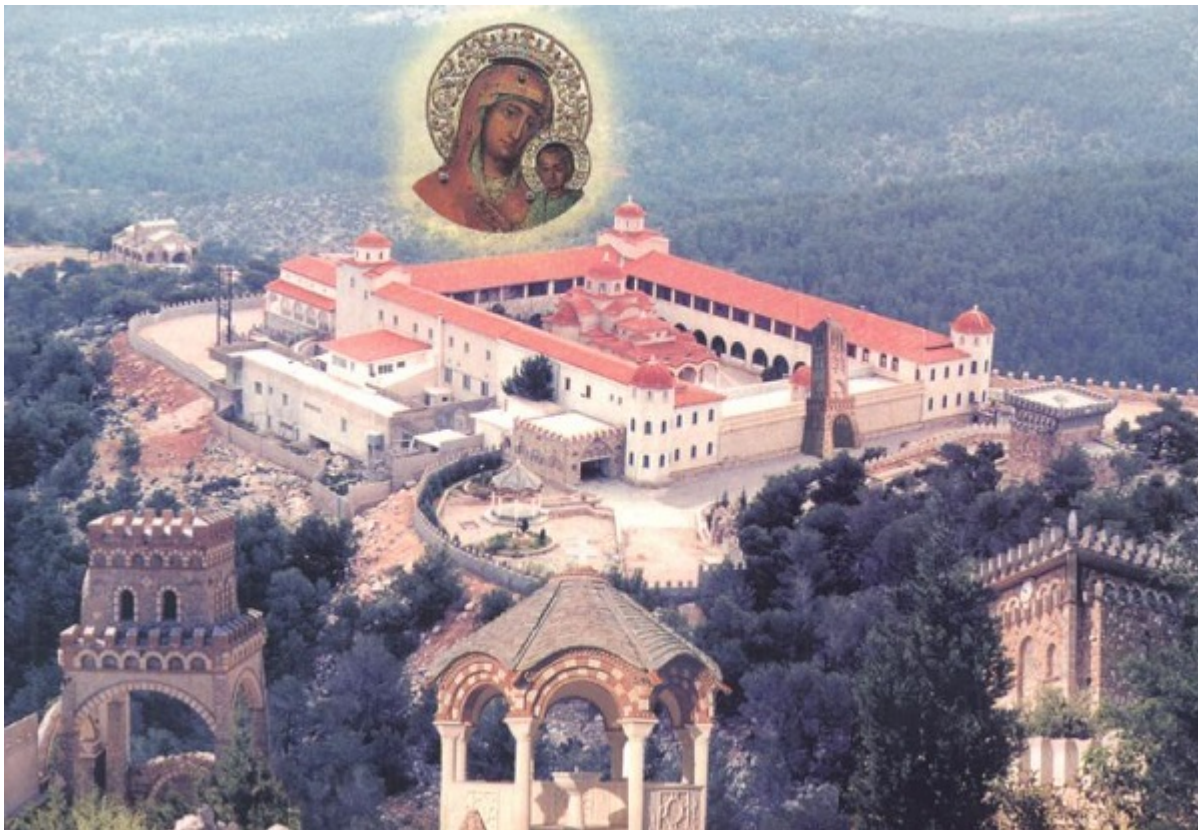
- Εδώ δε γίνεται Μοναστήρι, είπε κάποιος άλλος. Θα κάνουν εξαγωγή μαρμάρου.

Αυτό το τελευταίο, πού μπορεί να ήταν πιθανόν, ...κι ακόμα οι αναβολές για τη Θεία Λειτουργία, πού τόσο περίποθούσαν οι Μοναχές, τις έριξε σε συλλογή.

Και τότε, έφτασε στην ακοή τους ξανά, η πρόταση πού τους είχε γίνει κάποτε, για να κτίσουν το Μοναστήρι στην οροσειρά της Μάνδρας, και την είχαν απορρίψει. Μα τούτη τη φορά, δεν την απέρριψαν...

Δεν πάμε να ρίξουμε μια ματιά; Και πήγαν. Ήρθε μαζί τους και κείνη η κυρία πού είδε το όνειρο, και άλλοι. Μακρυνά απ' το δρόμο, μόλις φάνηκε η οροσειρά, φώναξε η κυρία:

- Αυτή είναι η οροσειρά, πού θα κτιστεί το Μο-ναστήρι.

Ανέβηκαν ως την κορφή του βουνού, με πολύ κόπο. Πραγματικά, η θέα ήταν θαυμάσια, κι όλη η θάλασσα της Ελευσίνας απλωνόταν μπροστά τους. Όμως, γύρω ο τόπος, απότομος, κρημνώδης, δύσβατος, άνυδρος, όλο πέτρα, βράχους και θάμνους. Μόνο για πουλιά.

Μεσα τους απόφαση δεν έπαιρναν, γιατί και το Καπανδρίτι τους άρεσε, με τα πλατάνια και τα νερά του και τις απλοχωριές του. Άλλωστε είχαν δώσει και γερή προκαταβολή. Τελικά είπαν:

- Και κείνο καλό και τούτο καλό. Ας μιλήσει η Παναγία.

Κι η Παναγία μίλησε...

Λίγες μέρες πιο ύστερα ήρθαν σε επαφή με τον οικοπεδούχο της Μάνδρας, τον αείμνηστο Νικόλαο Σταμίδη. Συζήτησαν πολλές φορές μαζί του, και κείνος τους υποσχέθηκε, μαζί με την ευγενέστατη σύζυγό του Αικατερίνη και τα παιδιά του Σταμάτη και Δημήτρη, 25 στρέμματα δωρεά, ψηλά πάνω στην κορφή, τονίζοντας τους πως κι όλοι οι γύρω αγοραστές των οικοπέδων στα χαμηλότερα του βουνού, χαίρονται πού θα έχουν τη Χάρη της Παναγίας κοντα τους, και θ' ανεβαίνουν στο Μοναστήρι.

Γεμάτες χαρά μυστική και άπειρη ευγνωμοσύνη προς την Κυρία Θεοτόκο, πού τόσο θαυματουργικά υπέδειξε το χώρο πού εκείνη ήθελε, και εφώτισε τον άνθρωπο για τέτοια δωρεά, ανέβηκαν όλοι μαζί στις 25 Μαρτίου στην κορφή, και έστησαν ένα πρόχειρο Προσκυνηταρι της Παναγίας. Την άλλη μερα, 26 Μαρτίου, υπογράφηκε το συμβόλαιο της δωρεάς.

Και έτσι, εγκατέλειψαν το οικόπεδο στο Κα-πανδρίτι, και άρχισαν τις πρώτες εργασίες.

Έφευγαν απ' τα Μελίσσια πρωί-πρωί, και πή-γαιναν στη Μάνδρα, προσπαθώντας να βρούνε δρόμο, για την άνοδο τους στην κορφή. Υπήρχε χαραγμένος ένας υποτυπώδης δρόμος, για τα Με-ταλλεία του βοξύτη, του κ. Σκαλιστήρη, και λίγο πιο κάτω απ' την κορφή, σε ένα μικρό πλάταιμα και μια διακοπή της ανηφοριάς, υπήρχε ένα απλό κτίσμα, πού έμεναν οι εργάτες της Εταιρείας, και πού ήταν από χρόνια εγκαταλελειμμένο.

Εκείνες, αρκετό καιρό, εξακολουθούσαν να πηγαίνουν μαζί με άλλους, με κασμάδες και αξινάρια, και προσπαθούσαν να καθαρίσουν από πέτρες και θάμνους τη διάβαση, για να ανεβαίνουν στην κορφή, πού είχαν τοποθετήσει το Προσκυνητάρι. Πολλές φορές τις Κυριακές, μετα τη Λειτουργία, ερχόνταν είκοσι, τριάντα άτομα, με ένα φορτηγό αυτοκίνητο, και όλοι πρόσφεραν την προσωπική τους εργασία, οικειοθελώς, και αφιλοκερδώς.

Να μου δώσεις και την άλλη μισή κάπα.

Μιά μέρα, όταν οι αδελφές βρίσκονταν εκεί, τις επισκέφθηκε ένας γέρος βοσκός, ο Γεώργιος Λιάσκος, ο Μακελλάρης, και τους λέει:

- Γιατί δεν ερχόσαστε, να ανάψετε το καντήλι της Παναγίας του Προσκυνηταριού;
- Μα, παπούλη, του απάντησαν εκείνες, πώς να ρθούμε, πού μενουμε στα Μελίτσια;...

Τότε συτός μεταξύ άλλων τους λέει:

- Ο πατέρας μου, ο Θωδωρής, ο Θεός να τον συγχωρέσει, πού την έβλεπε και κείνος κατά και-ρούς, ήξερε πώς έλεγα αλήθεια. Και όταν μας μοί-ρασε την περιουσία του, και σε μενα έπεσε το επά-νω μερος με την κορφή, εκεί πού εμφανιζόταν η κα-λογριά, μου είπε, και πάντα θυμάμαι τα λόγια του: - Όταν θα κτισθεί μια μερα Μοναστηρι εκεί πά-νω, κοίτα να δώσεις τον τόπο. Αλλιώς, νάχεις την κατάρα μου.

Εξήντα χρόνια σας καρτερούσα...

Τώρα πιά, είχαν στη διάθεση τους ένα ολόκλη-ρο τετράγωνο για το κτίσιμο του Μοναστηριού.

Ω θεία Πρόνοια, ω άνεκκλάλητος Οικονομία του Θεού...

Εξακολουθούσαν πάντα να πηγαίνουν κάθε Κυριακή, για τη διάνοιξη του δρόμου, και το βρά-δυ γύριζαν πίσω στα Μελίσσια.

Μια μερα. πάλι ο γέρο Λιάσκος τους λέει:

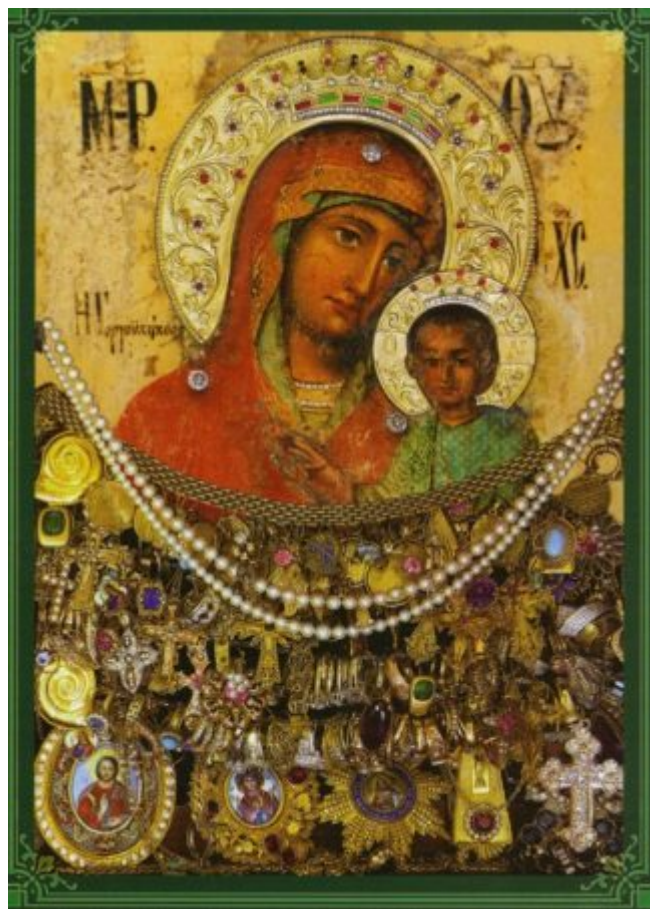
- Γιατί δεν έρχεσθε να μείνετε στο κτίσμα αυτό, και να ανάβετε και το καντήλι στο Προσκυνητάρι;

Με πολλή σκέψη και δισταγμό, τον ρώτησαν οι Μοναχές:

- Αχ, παπούλη, αλήθεια, μπορούμε να ρθούμε;

- Και βέβαια μπορείτε. Αυτός ο τόπος, είναι δικός μου. Έκτισε το κτίσμα ο Σκαλιστήρης, αλλά είναι χρόνια πού το εγκατέλειψε. Όλα είναι δικά μου.

Δωρεά πάνω στη δωρεά, εξυπηρέτηση πάνω στην εξυπηρέτηση. Ολα γρήγορα και ευνοϊκά τα΄ φέρνε η Κυρία Θεοτόκος, η Γοργοεπήκοος.

Σα να είχαν φτερά στα χέρια τους, οι τέσσερες Μοναχές ρίχτηκαν αμεσως στη δουλειά. Σταμάτη-σαν το άνοιγμα του δρόμου, και μαζί με τους ανθρώπους πού

τους βοηθούσαν, άρχισαν να καθαρίζουν το κτίσμα πού έμεναν μεσα γίδια. Διώρθωσαν, όπου μπορούσαν να διορθωθούν η έφτιαξαν καινούργια, ταβάνια, πατώματα, πόρτες και παρά-νομα, το χώρισαν σε πέντε χώρους, έναν για τα θρησκευτικά τους καθήκοντα, και τους άλλους για τις ίδιες, και τέλος εγκαταστάθηκαν στις 18 Δεκεμβρίου 1966, αφού στις 21 Νοεμβρίου, έκαναν την πρώτη τους Λειτουργία.

Κι όταν άρχισε σιγά σιγά να κτίζεται το Μονα-στηρι, δεν υπήρξε καμμία ανδρική, χειρονακτική, αχθοφορική εργασία, πού να μην την έκαναν, με το «Χαίρε, η Κεχαριτωμένη» στα χείλη. Με τα τρυφε-ρά γυναικεία τους χέρια, μεταφέρουν τεράστιες πέτρες, σβήνουν άσβεστη, κάνουν χαρμάνι, μεταφέ-ρουν στους ώμους τους υλικά. Κι όταν τελειώνουν οι οικοδόμοι και οι άλλοι τεχνίτες, εκείνες να καθαρί-σουν, να τρίψουν πατώματα, τοίχους, σουβάδες. Εκείνες να βερνικώσουν και να βάψουν πόρτες και παράθυρα και χίλιες δυο άλλες εργασίες, πού τις γνωρίζουν καλά όσοι έχουν πείρα από οικοδόμους και οικοδομές.

Κι όλα αυτά με προθυμία και ιερό ζήλο, όλα για χάρη της Θεοτόκου, και χωρίς να παραμελούν ούτε στο ελάχιστο τα θρησκευτικά τους καθήκοντα.

Για μερικούς μήνες, προσκυνητές δεν ανεβαίνουν στο Μοναστηράκι τους. Με τον καιρό όμως, αρχίσαν ν' ανεβαίνουν, γιατί ονειρεύοντο την Παναγία, πού τους έλεγε:

Γιατί δεν έρχεσθε να με δείτε;

- Ποιά είσαι; τη ρωτούσαν.

-Είμαι εγώ, πού μενω εκεί πάνω. Η καινούρ-για, πού ήρθα στα μεταλλεία του Σκαλιστήρη. Η Μαρία. Η μητέρα του Μανώλη.

Κι ανέβαιναν άνδρες και γυναίκες, και τα διηγούντο στις καλογριές και προσκυνούσαν το Εικόني-σμα της Παναγίας.

Κύρια πηγή: Χρυσούλας Χατζηγιαννιού· Φιλολόγου, Η Κυρία Γοργοεπήκοος· Από την αιβατωβαμένη Σμύρνης στα βουνά της Μάνδρας, Έκδοσις Ε΄, Ιεράς Κοινοβιακής Μονής, «Παναγίας της Γοργοεπηκόου», Μάνδρα Αττικής 2002.